

Διαβάστε τις πρώτες σελίδες
από το επόμενο βιβλίο του Jo Nesbo
Ο γιος
μετάφραση: Κρυστάλλη Γλυνιαδάκη

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ 2015

Το φθινόπωρο του 2014 θα κυκλοφορήσει από τις εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ το δεύτερο βιβλίο της σειράς με τον Χάρι Χόλε (μετά τη *Νυχτερίδα*) με τίτλο *Οι κατσαρίδες* (μετάφραση: Κρυστάλλη Γλυνιαδάκη).

Ο Ρόβερ κοίταξε το λευκοβαμμένο, τσιμεντένιο πάτωμα του ορθογώνιου κελιού, εμβαδού έντεκα τετραγωνικών μέτρων, και έσφιξε τα δόντια του, τους μεγάλους κεντρικούς κοπτήρες της κάτω γνάθου, που ήταν από χρυσό. Είχε φτάσει στο δύσκολο μέρος της εξομολόγησης. Το μόνο που ακουγόταν στο κελί ήταν τα νύχια του, που έξυναν τώρα το τατουάζ της Παναγίας στον πήχη του χεριού του. Το αγόρι που καθόταν σταυροπόδι στο κρεβάτι απέναντί του δεν είχε βγάλει μιλιά από τη στιγμή που ο Ρόβερ είχε μπει στο κελί. Απλώς κατένευε και χαμογελούσε σαν τον Βούδα, ικανοποιημένο, με το βλέμμα του καρφωμένο σε κάποιο ακαθόριστο σημείο πάνω στο μέτωπο του άνδρα απέναντί του. Το φώναζαν Σόνι και έλεγαν ότι στα δέκα είχε σκοτώσει ήδη δύο ανθρώπους, ότι ο πατέρας του ήταν ένα διεφθαρμένος αστυνομικός και ότι είχε υπερφυσικές ικανότητες.

Δύσκολο να πει κανείς αν είχε ακούσει τίποτα τώρα: τα πράσινα μάτια και το μεγαλύτερο μέρος του προσώπου του ήταν κρυμμένα πίσω από τα μακριά, βρόμικα μαλλιά του. Αλλά δεν είχε σημασία. Το μόνο που ήθελε ο Ρόβερ ήταν άφεση αμαρτιών, την ευλογία του, ώστε να διαβεί την επομένη τις πύλες των φυλακών υψίστης ασφαλείας με την αίσθηση ότι είχε εξιλεωθεί. Όχι ότι ήταν άνθρωπος θρησκευόμενος. Αλλά λίγη πίστη δεν βλέπτει όταν κανείς αποφασίζει ν' αλλάξει τα

πράγματα και να δώσει μια ευκαιρία στον εαυτό σου να πάρει τον ίσιο δρόμο. Για την ώρα, ο Ρόβερ πήρε μια βαθιά ανάσα:

«Νομίζω πως ήταν Λευκορωσίδα. Εκεί δεν βρίσκεται το Μινσκ; Στη Λευκορωσία, ε;» είπε και σήκωσε απότομα το βλέμμα, αλλά ο νεαρός άνδρας δεν του απάντησε.

«Ο Νέστωρ τη φώναζε Μινσκ» είπε ο Ρόβερ. «Αυτός μου 'πε ότι έπρεπε να την πυροβολήσω».

Το πλεονέκτημα του να εξομολογείται κανείς σε κάποιον με καμένο εγκέφαλο ήταν ότι ο ακροατής δεν θυμόταν κατόπιν ούτε ονόματα, ούτε γεγονότα· ήταν λες και μιλούσε στον ίδιο του τον εαυτό. Ίσως γι' αυτό οι κρατούμενοι προτιμούσαν το αγόρι, αντί για κάποιον παπά ή ψυχολόγο.

«Ο Νέστωρ την είχε μαζί με άλλα οκτώ κορίτσια σε κάτι κλουβιά κάτω στο Ενερχάουγκεν. Ανατολικοευρωπαίες και Ασιατίσες. Μικρές. Έφηβες. Έτσι ήθελε να πιστεύει, τουλάχιστον. Αλλά η Μινσκ ήταν μεγαλύτερη. Δυνατότερη. Κατάφερε να δραπετεύσει. Πρόλαβε κι έφτασε μέχρι το πάρκο Τέγιεν, πριν η σκύλα του Νέστορα την προλάβει. Ένα αργεντίνικο ντόγκο, τα ξέρεις;»

Το βλέμμα του νεαρού δεν άλλαξε, απλώς το χέρι του σηκώθηκε, βρήκε τη γενειάδα του κι άρχισε να τη χτενίζει αργά με τα δάχτυλά του. Το μανίκι του βρόμικου, μεγάλου πουκαμίσου του γλίστρησε και αποκάλυψε σημάδια και κοφίματα. Ο Ρόβερ συνέχισε:

«Μια θεόρατη, αλμπίνο σκύλα, ρε φίλε. Σκότωνε ό,τι της έδειχνε ο κύριός της. Κι άλλα τόσα. Στη Νορβηγία απαγορεύονται. Ο Νέστωρ την είχε φέρει από την Τσεχία, μέσω ενός κυνοκομείου στο Ράλινγκεν, όπου την είχαν καταγράψει ως λευκό μπόξερ. Πήγαμε και την αγοράσαμε όταν ήταν ακόμη κουτάβι. Πενήντα χιλιάρικά κολλαριστά μάς κόστισε. Κι ανάθεμά την, ήταν τόσο χαριτωμένη, που ήταν αδύνατον να φανταστείς πώς...» Ο Ρόβερ σταμάτησε απότομα. Ήξερε

ότι μιλούσε για τη σκύλα, μόνο και μόνο για να καθυστερήσει να πει τα υπόλοιπα.

«Τέλος πάντων...»

Τέλος πάντων. Κοίταξε το τατουάζ που είχε στον άλλο του πήχη. Έναν καθεδρικό ναό με δυο καμπαναριά. Ένα για κάθε ποινή που είχε εκτίσει. Καμιά τους δεν είχε, τέλος πάντων, σχέση με τα τατουάζ του. Ο Ρόβερ είχε φέρει στη λέσχη μοτοσικλετιστών ένα περίστροφο, λαθραία. Τροποποιούσε διάφορα τέτοια στο ιδιωτικό του συνεργείο. Ήταν καλός σ' αυτά. Υπερβολικά καλός. Τόσο καλός, που στο τέλος η δουλειά του έπαψε να περνάει απαρατήρητη και τον τσάκωσαν. Τόσο καλός τέλος πάντων, που, με το που βγήκε την πρώτη φορά από τη φυλακή, τον ψάρεψε ο Νέστωρ με τη μία. Κι έγινε δικός του μέχρι το κόκαλο, μια κι οι άνθρωποι του Νέστορα –εν αντιθέσει με τους μοτοσικλετάδες ή όποιους άλλους ανταγωνιστές– έπρεπε πάντα να 'χουν τα καλύτερα όπλα. Για λίγους μήνες δουλειάς, ο Νέστωρ τον είχε πληρώσει παραπάνω απ' όσα θα 'βγαζε δουλεύοντας στο συνεργείο μια ολόκληρη ζωή. Αλλά του είχε ζητήσει σε αντάλλαγμα πολλά. Πάρα πολλά.

«Κείτονταν στο δασάκι με τα αίματα να τρέχουν. Εκεί, ξαπλωμένη, ακίνητη, να μας κοιτάζει. Η σκύλα τής είχε φάει ένα ολόκληρο κομμάτι απ' το πρόσωπο, μπορούσες να δεις τα δόντια της». Ο Ρόβερ κάνει μια γκριμάτσα. Έχει φτάσει στο ζουμί της υπόθεσης τώρα. «Ο Νέστωρ μάς είπε πως είχε έρθει η ώρα να πάρουν ένα μάθημα και τα υπόλοιπα κορίτσια, να καταλάβουν τι διακινδύνευαν. Και ότι η Μινσκ δεν είχε πια καμιά αξία, σαν το πρόσωπό της...» Ο Ρόβερ ξεροκατάπιε. «Και μου ζήτησε να το κάνω, να τελειώνω εγώ την υπόθεση. Είπε ότι έτσι θα αποδείκνυα την αφοσίωσή μου, καταλαβαίνεις; Είχα πάνω μου ένα Ρούγκερ MK2, λίγο πειραγμένο. Και ήθελα να το κάνω. Πραγματικά ήθελα. Δεν ήταν αυτό...»

Ο Ρόβερ ένωσε ένα σφίξιμο στον λαιμό. Πόσο συχνά δεν

τα 'χε σκεφτεί όλα αυτά, πόσες φορές δεν είχε ξαναπαίξει στο μυαλό του εκείνα τα δευτερόλεπτα στο πάρκο Τέγιεν, εκείνο το βράδυ; Εκατό φορές; Χίλιες; Σ' επανάληψη· η κοπέλα, ο Νέστωρ κι αυτός, σε πρωταγωνιστικό ρόλο, κι όλοι οι υπόλοιποι, σιωπηλοί μάρτυρες. Ακόμα και η σκύλα το είχε βουλώσει τότε. Κι όμως τώρα, που τ' ομολογούσε πρώτη φορά στα φωναχτά, τώρα καταλάβαινε ότι δεν ήταν όνειρο, ότι είχε συμβεί στην πραγματικότητα. Ή, μάλλον, ήταν λες και το σώμα του το κατανοούσε για πρώτη φορά και προσπάθησε να τον κάνει ν' αναγουλιάσει. Ο Ρόβερ πήρε μια βαθιά ανάσα από τη μύτη για να διώξει το αίσθημα ναυτίας.

«Αλλά δεν μπόρεσα. Παρόλο που ήξερα ότι θα πέθαινε έτσι κι αλλιώς. Εκείνοι περίμεναν, με τη σκύλα έτοιμη, κι εγώ σκεφτόμουν ότι, στη θέση της, από σφαίρα θα διάλεγα κι εγώ να πάω. Αλλά ήταν λες και η σκανδάλη ήταν από μπετόν. Δεν μπορούσα να την τραβήξω με τίποτα».

Ο νεαρός φάνηκε να γνώφει ελάχιστα. Είτε προς αυτά που έλεγε ο Ρόβερ, είτε στον ρυθμό μιας μουσικής που μόνο εκείνος άκουγε.

«Ο Νέστωρ είπε ότι δεν γινόταν να περιμένουμε για πάντα, εξάλλου ήμασταν στη μέση ενός δημόσιου πάρκου. Κι έτσι έβγαλε από τη θήκη που είχε στο πόδι του ένα μικρό, κυρτό μαχαίρι, έκανε ένα βήμα εμπρός, την έπιασε από τα μαλλιά, σήκωσε λίγο το κεφάλι της και της έσχισε τον λαιμό με τη μία. Λες και καθάριζε ψάρι. Το αίμα πετάχτηκε τρεις, πέντε φορές και ύστερα άδειασε. Αλλά ξέρεις τι μου 'χει μείνει στο μυαλό; Η σκύλα. Πώς άρχισε να ουρλιάζει με το που πετάχτηκε το αίμα απ' τον λαιμό της κοπέλας».

Ο Ρόβερ έγειρε προς τα εμπρός πάνω στην καρέκλα του, με τους αγκώνες πάνω στα γόνατα. Έκλεισε τ' αυτιά με τις παλάμες του. Άρχισε να ταλαντεύεται μπρος πίσω.

«Κι εγώ δεν έκανα τίποτα. Απλώς καθόμουν και κοιτούσα. Τίποτα δεν έκανα, γαμώ το κέρατό μου. Τους κοιτούσα απλώς

που την τύλιξαν σ' ένα χαλί και την πήγαν μέχρι το αμάξι. Την πήγαμε ως το δάσος, στην Εστιάρα, στο δασικό περίπτερο. Κατεβήκαμε την πλαγιά και την κουβαλήσαμε ως τη λίμνη Ούλσρουντ. Πολλά σκυλιά βγαίνουν βόλτα εκεί κάτω, κι έτσι τη βρήκαν την επομένη κιόλας. Ακριβώς αυτό ήθελε κι ο Νέστωρ, να τη βρουν, καταλαβαίνεις; Για να δει τις φωτογραφίες στις εφημερίδες, που έδειχναν τι της συνέβη. Για να τις δείξει στα υπόλοιπα κορίτσια».

Ο Ρόβερ πήρε τα χέρια από τ' αυτιά του. «Σταμάτησα να κοιμάμαι. Κάθε φορά που κοιμόμουν έβλεπα μόνο εφιάλτες. Την κοπέλα να μου χαμογελάει με τα γυμνά της δόντια. Πήγα λοιπόν στον Νέστορα και του 'πα ότι αυτό ήταν, φεύγω. Τέρμα το λιμάρισμα των Ούζι και των Γκλογκ, από εδώ και πέρα θα βίδωνα βίδες μόνο σε μοτοσικλέτες. Ήθελα να μ' αφήσουν στην ησυχία μου, χωρίς να πρέπει ν' ανησυχώ για τους μπάτσους κάθε τρεις και λίγο. Ο Νέστωρ είπε εντάξει, είχε λείει καταλάβει ότι δεν είχα ίχνος κακού τύπου μέσα μου. Όμως μου εξήγησε λεπτομερώς τι θα πάθαινα έτσι κι άνοιγα το στόμα μου. Εγώ καταχάρηκα και ξανάρχισα τη ζωή μου. Αρνήθηκα κάθε προσφορά, παρόλο που μου 'χαν μείνει διάφορα γαμάτα Ούζι. Αλλά είχα μονίμως την αίσθηση ότι κάτι μαγειρευόταν, καταλαβαίνεις; Ότι ήθελαν να με καθαρίσουν. Ναι, τόσο πολύ μάλιστα, που σχεδόν ανακουφίστηκα όταν μ' έπιασαν οι μπάτσοι και μ' έχωσαν μέσα, σ' ένα ασφαλές κελί. Για μια παλιά υπόθεση ήταν, όπου είχα δευτερεύοντα ρόλο, αλλά τσάκωσαν δυο τύπους που μαρτύρησαν ότι τους είχα προμηθεύσει τα όπλα. Έτσι κι εγώ ομολόγησα επιτόπου».

Ο Ρόβερ έσκασε στα γέλια. Έβηξε. Έσκυψε μπροστά:

«Βγαίνω αποδώ σε οκτώ ώρες. Δεν έχω ιδέα τι σκατά με περιμένει. Το μόνο που ξέρω είναι ότι ο Νέστωρ γνωρίζει ότι θα βγω, παρόλο που βγαίνω τέσσερις βδομάδες νωρίτερα. Ξέρει ό,τι συμβαίνει εδώ μέσα και ό,τι τρέχει με την μπατσαρία. Απ' ό,τι κατάλαβα, έχουν κόσμο παντού. Οπότε αν ήταν

να με καθαρίσει, μπορούσε να το κάνει κι εδώ μέσα, αντί να περιμένει να βγω έξω πρώτα. Εσύ τι λες;»

Ο Ρόβερ περίμενε. Σιωπή. Ο νεαρός δεν φαινόταν να πολυσκέφτεται.

«Τέλος πάντων» είπε ο Ρόβερ. «Μια ευλογία δεν βλάπτει, βλάπτει;»

Με το άκουσμα της λέξης «ευλογία» ήταν λες και τα μάτια του άλλου άστραψαν· σήκωσε το δεξί του χέρι κάνοντας νόημα στον Ρόβερ να έρθει πιο κοντά και να γονατίσει. Αυτός γονάτισε πάνω στο μικρό χαλάκι που βρισκόταν μπροστά στο κρεβάτι. Ο Φρανκ δεν άφηγε κανέναν άλλο κρατούμενο να 'χει χαλί στο πάτωμα· σύμφωνα με το ελβετικό μοντέλο που ακολουθούσαν στη φυλακή, απαγορευόταν καθετί περιττό. Κάθε κρατούμενος μπορούσε να έχει μόνο είκοσι υπάρχοντα. Αν ήθελες ένα ζευγάρι παπούτσια, έπρεπε να στερηθείς δυο σώβρακα ή δυο βιβλία, παραδείγματος χάριν. Ο Ρόβερ κοίταξε το πρόσωπο του νεαρού. Η άκρη της γλώσσας του ύγραινε τα ξερά του χείλη. Η φωνή του ήταν αναπάντεχα λεπτή όταν ακούστηκε και, παρόλο που οι λέξεις έβγαιναν αργά και ψιθυριστά, ήταν ξεκάθαρες:

«Όλοι της γης και τ' ουρανού οι θεοί ελεούν σε και οι αμαρτίες σου συγχωρούνται. Θα πεθάνεις, αλλά του μετανοημένου η ψυχή στον Παράδεισο και πάλι καταλήγει. Αμήν».

Ο Ρόβερ έσκυψε το κεφάλι. Ένωσε το αριστερό χέρι του άλλου πάνω στο ξυρισμένο του κρανίο. Το αγόρι ήταν αριστερόχειρας, αλλά δεν χρειαζόταν να είσαι στατιστικολόγος για να ξέρεις ότι είχε μικρότερο προσδόκιμο ζωής από τους δεξιόχειρες. Ο θάνατος από υπερβολική δόση μπορεί να ερχόταν αύριο, μπορεί σε δέκα χρόνια· κανείς δεν ήξερε. Αλλά αυτό που έλεγαν, ότι το αριστερό του χέρι θεράπευε, ο Ρόβερ δεν το έχαβε. Εδώ δεν πίστευε καλά καλά σε όλα αυτά περί ευλογίας... Τότε, τι δουλειά είχε εδώ πέρα;

Τα γνωστά. Τι θρησκεία, τι ασφάλεια πυρός: πολύ πιθανόν

να μην τη χρειάζεσαι, αλλά όταν όλοι σου λένε ότι το αγόρι μπορεί να σε ξαλαφρώσει από τα βάσανά σου, γιατί να μην πεις κι εσύ ένα ναι στην ψυχική γαλήνη;

Ο Ρόβερ απορούσε περισσότερο με το πώς ήταν δυνατόν ένας τέτοιος τύπος να έχει σκοτώσει εν ψυχρώ. Δεν το χωρούσε το μυαλό του. Ίσως τελικά να ήταν αλήθεια αυτό που λένε: ο διάβολος φορά πολλά κοστούμια.

«Σαλάμ αλέκουμ» είπε η φωνή και το χέρι αποτραβήχτηκε.

Ο Ρόβερ παρέμεινε καθιστός με το κεφάλι του σκυμμένο. Πιέζοντας τη λεία πίσω επιφάνεια των χρυσών του δοντιών με τη γλώσσα. Ήταν έτοιμος άραγε; Έτοιμος να συναντήσει τον Δημιουργό του, αν αυτό τον περίμενε εκεί έξω; Σήκωσε το κεφάλι του. «Το ξέρω ότι δεν ζητάς ποτέ πληρωμή αλλά...»

Κοίταξε το γυμνό πόδι του νεαρού, που ήταν διπλωμένο από κάτω του. Είδε την κατατρυπημένη μεγάλη φλέβα του ταρσού. «Την προηγούμενη φορά ήμουν στην Μπότσεν και όλοι εκεί μέσα έβρισκαν ντόπα εύκολα, χωρίς πρόβλημα. Αλλά δεν ήταν και υψίστης ασφαλείας. Εδώ λένε ότι ο Φρανκ έχει καταφέρει να κλείσει όλα τα κανάλια. Αλλά...» ο Ρόβερ έχωσε το χέρι του στην τσέπη «... δεν είναι αλήθεια».

Έβγαλε έξω ένα αντικείμενο στο μέγεθος κινητού τηλεφώνου, μια επίχρυση θήκη που έμοιαζε με μίνι πιστόλι. Πάτησε τη μικροσκοπική σκανδάλη. Μια μικρή φλόγα ξεπήδησε από την κάννη.

«Έχεις ξαναδεί τέτοιο πράγμα; Σίγουρα έχεις δει. Οι φρουροί που με ξάφρισαν όταν πρωτομπήκα ήξεραν τι είναι. Με ενημέρωσαν, μάλιστα, ότι πουλούσαν φτηνά λαθραία τσιγάρα, αν ενδιαφερόμουν. Και μ' άφησαν να κρατήσω αυτόν τον μικρό αναπτήρα. Προφανώς δεν είχαν διαβάσει όλο μου το μητρώο. Δεν έχει ενδιαφέρον που η χώρα λειτουργεί συνολικά, τη στιγμή που τόσο πολλοί άνθρωποι κάνουν τσαπατσοδουλειές όλη την ώρα;»

Ο Ρόβερ ζύγισε τον αναπτήρα στο χέρι του.

«Έφτιαξα δυο τέτοια πριν από οκτώ χρόνια. Δεν υπερβάλλω όταν λέω ότι κανείς σ' αυτή τη χώρα δεν κάνει καλύτερη δουλειά από μένα. Έμαθα από τον μεσάζοντα ότι ο πελάτης ήθελε ένα όπλο που να μη χρειάζεται καν να το κρύψει· ήθελε να μοιάζει, λέει, με κάτι άλλο. Κι έτσι έφτιαξα αυτό. Το μυαλό των ανθρώπων είναι παράξενο πράγμα. Το πρώτο πράγμα που σκέφτονται όταν βλέπουν τούτο δω είναι, φυσικά, πιστόλι. Αλλά αν τους δείξεις ότι μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως αναπτήρας, ξεχνούν αμέσως την πρώτη τους σκέψη. Μπορεί να είναι ανοιχτοί ακόμα και στην ιδέα ότι χρησιμοποιείται ως οδοντόβουρτσα ή ως κατσαβίδι. Αλλά ως πιστόλι, με τίποτα πια. Κι όμως...»

Ο Ρόβερ γύρισε μια βίδα στο κάτω μέρος της λαβής.

«Παίρνει δυο σφαίρες εννιά χιλιοστών. Το ονόμασα γυναικοσκοτώστρα». Ο Ρόβερ έστρεψε την κάννη προς το αγόρι. «Μία για σένα, αγάπη μου...» Και ύστερα προς τον κρόταφο του. «Και μία για μένα...» Το γέλιο του ακούστηκε παράξενο, μοναχικό μες στο μικρό κελί.

«Τέλος πάντων. Βασικά, έπρεπε να 'χω φτιάξει μόνο ένα, ο πελάτης δεν ήθελε να ξέρει κανείς άλλος το μυστικό αυτής της εφεύρεσης. Αλλά εγώ έφτιαξα άλλο ένα. Και το πήρα μαζί μου προληπτικά, σε περίπτωση που ο Νέστωρ έστελνε κάποιον να με καθαρίσει εδώ μέσα. Αλλά μια και βγαίνω αύριο και δεν μου χρειάζεται πια, είναι δικό σου. Να, πάρε κι αυτό...»

Ο Ρόβερ έβγαλε ένα πακέτο τσιγάρα από την άλλη του τσέπη.

«Θα 'ναι πολύ περίεργο αν δεν έχεις και τσιγάρα, ε;» Έβγαλε το πλαστικό απ' την κορυφή του πακέτου, το άνοιξε, τράβηξε μια ξεθωριασμένη κάρτα που έγραφε Συνεργείο Μηχανών «Ο Ρόβερ» και την έχωσε μέσα.

«Έτσι έχεις και τη διεύθυνσή μου σε περίπτωση που χρειαστείς καμιά επιδιόρθωση σε καμιά μηχανή. Ή αν θες κάνα γαμάτο Ούζι. Όπως σου 'πα, έχω μερικά...»

Η πόρτα άνοιξε και μια φωνή βρυχήθηκε: «Ρόβερ! Έξω τώρα!».

Ο Ρόβερ γύρισε προς τη φωνή. Του δεσμοφύλακα που στεκόταν στο άνοιγμα της πόρτας τού έπεφτε το παντελόνι, λόγω της μεγάλης αρμαθιάς κλειδιών που κρεμόταν από τη ζώνη του, μισοκρυμμένη από την κοιλιά του, η οποία ξεχείλιζε πάνω από το παντελόνι του σαν φουσκωμένη ζύμη. «Η Αγιότητα Του έχει επισκέψεις. Από έναν στενό συγγενή, μπορείς να πεις». Ο αξιωματικός γέλασε χλιμιντρίζοντας και γύρισε προς το μέρος κάποιου που στεκόταν πίσω από την πόρτα. «Θα το αντέξεις, Περ;»

Ο Ρόβερ έχωσε το πιστόλι και τα τσιγάρα κάτω από τα σκεπάσματα του κρεβατιού του αγοριού, σηκώθηκε και τον κοίταξε για τελευταία φορά. Ύστερα βγήκε γρήγορα έξω.

Ο ιερέας της φυλακής ίσιωσε το καινούργιο του, λευκό κολάρο, που ποτέ δεν έμοιαζε να κάθεται σωστά. Ένας στενός συγγενής. Θα το αντέξεις, Περ; Πόσο θα 'θελε να φτύσει το γελαστό, χοντρό και λιπαρό πρόσωπο του φύλακα! Αυτού, κατένευσε φιλικά προς τον κρατούμενο που έβγαινε από το κελί, προσποιούμενος ότι τον αναγνώριζε. Είδε τα τατουάζ στους πήχεις των χεριών του. Την Παναγία και τον καθεδρικό ναό. Αλλά όχι· είχε δει τόσα και τόσα τατουάζ και πρόσωπα τόσα χρόνια τώρα, που του ήταν δύσκολο να ξεχωρίσει το ένα από το άλλο.

Ο ιερέας πέρασε μέσα. Μύριζε λιβάνι. Κάτι, τέλος πάντων, που θύμιζε θυμίαμα. Ίσως και καμένη φούντα.

«Καλημέρα, Σόνι».

Ο νεαρός στο κρεβάτι δεν σήκωσε το κεφάλι του, ωστόσο κατένευσε αργά. Ο Περ Βολάν υπέθεσε ότι η παρουσία του καταγράφηκε και αναγνωρίστηκε. Και εγκρίθηκε.

Κάθισε στην καρέκλα, νιώθοντας λίγο άβολα όταν αισθάνθηκε τη ζέστη από το σώμα που καθόταν εκεί προηγουμένως.

Ακούμπησε την Αγία Γραφή που είχε φέρει μαζί του πάνω στο κρεβάτι, δίπλα στο αγόρι.

«Πήγα και άφησα λουλούδια στον τάφο των γονιών σου σήμερα» είπε. «Το ξέρω ότι δεν μου το ζήτησες, αλλά...»

Ο Περ Βολάν προσπάθησε να συναντήσει το βλέμμα του νεαρού. Είχε κι ο ίδιος δύο γιους, ενήλικες· είχαν φύγει κι οι δύο από το σπίτι. Όπως κι αυτός. Με τη διαφορά ότι εκείνοι ήταν ευπρόσδεκτοι να ξαναγυρίσουν. Στα πρακτικά της δί- κης, ένας από τους μάρτυρες υπεράσπισης, ένας δάσκαλος, είχε καταθέσει ότι ο Σόνι ήταν πρότυπο μαθητή· ταλαντούχος παλαιστής, αρεστός σε όλους, πάντα εξυπηρετικός και, ναι, αλήθευε ότι το αγόρι είχε εκφράσει την επιθυμία να γίνει αστυνομικός, σαν τον πατέρα του. Μόνο που ο Σόνι δεν ξανα- πάτησε στο σχολείο από την ημέρα που βρήκαν το σημείωμα αυτοκτονίας του πατέρα του, όπου παραδεχόταν τη διαφθο- ρά του. Ο ιερέας προσπάθησε να φανταστεί τι ντροπή μπορεί να είχε νιώσει ένας δεκαπεντάχρονος. Προσπάθησε να φαντα- στεί την ντροπή και των δικών του γιων αν μάθαιναν ποτέ τι έκανε και ο δικός τους πατέρας. Ίσιωσε το κολάρο του.

«Ευχαριστώ» είπε το αγόρι.

Ο Περ σκέφτηκε πόσο παράξενα νέος έμοιαζε ο νεαρός. Θα πρέπει να ήταν γύρω στα τριάντα πια. Είχε μπει εδώ μέσα στα δεκαοχτώ κι είχαν περάσει ήδη δώδεκα χρόνια. Ίσως έφταιγαν τα ναρκωτικά που τον είχαν μουμιοποιήσει, δεν τον άφηναν να μεγαλώσει. Μόνο τα μαλλιά και η γενειάδα του μάκραιναν, ενώ αυτός κοιτούσε τον κόσμο μέσα από τα ίδια αθώα, παιδι- κά μάτια. Έναν κόσμο κακό. Γιατί ο Θεός ήξερε ότι ήταν κα- κός. Ο Περ Βολάν ήταν ιερέας των φυλακών για πάνω από σαράντα χρόνια και είχε δει τον κόσμο να πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο. Το Κακό ήταν σαν καρκινικό κύτταρο, που πολλαπλασιαζόταν κι έκανε τα υγιή κύτταρα άρρωστα, τα δάγκωνε σαν βρικόλακας και τα εκφύλιζε. Και κανένα δεν γλίτωνε από τη στιγμή που δαγκωνόταν το πρώτο. Κανένα.

«Πώς πάει, Σόνι; Πώς πήγε η άδεια; Είδες τη θάλασσα;»
Καμία απάντηση.

Ο Περ Βολάν ξερόβηξε. «Ο αξιωματικός μου είπε ότι είδατε και τη θάλασσα. Μάλλον το διάβασες στις εφημερίδες, ε; Βρήκανε μια γυναίκα, δολοφονημένη, κοντά στο μέρος που πήγατε, την επόμενη μέρα. Τη βρήκαν στο κρεβάτι της, μες στο σπίτι της. Το κεφάλι της ήταν... ναι. Οι πληροφορίες βρίσκονται εδώ...» Χτύπησε με τον δείκτη του τη ράχη της Αγίας Γραφής. «Ο αξιωματικός έχει ήδη αναφέρει ότι το έσκασες όταν ήσασταν δίπλα στη θάλασσα και ότι σε βρήκε μια ώρα αργότερα, στον δρόμο. Και ότι δεν ήθελες να του πεις πού είχες πάει. Είναι σημαντικό να μην πεις κάτι που θα διαψεύσει την κατάθεσή του, καταλαβαίνεις; Θα πεις, ως συνήθως, όσα το δυνατόν λιγότερα. Σύμφωνοι, Σόνι;»

Ο Περ Βολάν συνάντησε το βλέμμα του αγοριού. Τα μάτια του δεν αποκάλυπταν τι συνέβαινε εντός του, αλλά ο ιερέας ήταν σίγουρος ότι ο Σόνι Λόφτχους θα ακολουθούσε τις οδηγίες του. Δεν θα έλεγε τίποτα το περιττό ούτε στους αστυνομικούς επιθεωρητές, ούτε στους εισαγγελείς. Θα έλεγε απλώς ένα απαλό, ελαφρύ ναι, όταν τον ρωτούσαν αν παραδεχόταν την ενοχή του. Γιατί, όσο παράδοξο κι αν ακούγεται, ο Περ παρατηρούσε καμιά φορά έναν σκοπό, μια βούληση, ένα ένστικτο επιβίωσης σ' αυτόν τον τοξικομανή, που τον έκαναν να διαφέρει από τους υπόλοιπους, όλους εκείνους που κυκλοφορούσαν μονίμως ελεύθεροι, που δεν είχαν ποτέ τους άλλα σχέδια, που μονίμως βρίσκονταν με το ένα πόδι εδώ μέσα. Κι αυτή η βούληση μπορούσε ν' αναδυθεί στην επιφάνεια μέσα από μια απότομη καθαρότητα στο βλέμμα του, μια ερώτηση που έδειχνε ότι ήταν τελικά παρών όλη την ώρα, ότι είχε ακούσει και είχε αντιληφθεί τα πάντα. Ή ακόμα και από τον τρόπο με τον οποίο μπορούσε άξαφνα να σηκωθεί, με έναν συντονισμό, μια ισορροπία και μια ευκινησία που δεν συναντούσες σε άλλους χρήστες. Ενώ άλλες φορές, όπως τώρα,

κανείς δεν μπορούσε να πει αν το αγόρι είχε επαφή με την πραγματικότητα.

Ο Βολάν κουνήθηκε ανυπόμονα στην καρέκλα του.

«Αυτό σημαίνει, φυσικά, ότι δεν πρόκειται να πάρεις άλλη άδεια για μερικά χρόνια. Αλλά έτσι κι αλλιώς, δεν σ' αρέσει να είσαι απέξω, έτσι δεν είναι; Άσε που τώρα έχεις δει και τη θάλασσα».

«Ποτάμι ήταν. Ο σύζυγός της το 'κανε;»

Ο ιερέας αναπήδησε. Όπως όταν αναπηδάει κανείς στην αναπάντεχη θέα κάποιου πράγματος που ξεπηδάει μέσα από τη μαύρη επιφάνεια του νερού. «Δεν ξέρω. Τι σημασία έχει;»

Καμία απάντηση. Ο Βολάν αναστέναξε. Ξανάνιωσε ναυτία. Ερχόταν κι έφευγε ανά διαστήματα τώρα. Ίσως θα έπρεπε να κλείσει ραντεβού με τον γιατρό και να κάνει εξετάσεις.

«Μην το σκέφτεσαι, Σόνι. Το σημαντικό είναι ότι εκεί έξω, άλλοι σαν κι εσένα ψάχνουν όλη μέρα για να βρουν μια δόση. Ενώ εδώ μέσα σου παρέχονται τα πάντα. Και να θυμάσαι ότι ο καιρός περνάει. Όταν οι προηγούμενες δολοφονίες παλιώσουν, παύεις να τους είσαι χρήσιμος. Με αυτήν εδώ, τουλάχιστον, πήρες παράταση της προθεσμίας».

«Ο σύζυγός της το 'κανε. Είναι πλούσιος;»

Ο Βολάν τού έδειξε την Αγία Γραφή. «Το σπίτι στο οποίο μπήκες περιγράφεται εδώ μέσα. Μοιάζει μεγάλο και πλήρως εξοπλισμένο. Αλλά ο συναγερμός που θα έπρεπε να προστατεύει όλον αυτόν τον πλούτο δεν λειτουργούσε, η πόρτα δεν ήταν καν κλειδωμένη. Το όνομά του είναι Μούρσαν. Ο εφοπλιστής με την καλύπτρα στο μάτι. Μήπως τον έχεις δει στις εφημερίδες;»

«Ναι».

«Σοβαρά; Δεν πιστεύεις πως...»

«Ναι, εγώ τη σκότωσα. Και ναι, θα διαβάσω για να δω πώς το έκανα».

Ο Περ Βολάν πήρε μια βαθιά ανάσα. «Έχει καλώς. Υπάρ-

χουν ορισμένες λεπτομέρειες στον τρόπο που σκοτώθηκε, τις οποίες πρέπει να προσέξεις».

«Εντάξει».

«Η κορυφή του κεφαλιού της... ήταν κομμένη. Θα πρέπει να χρησιμοποιήσες πριόνι, με κατάλαβες;»

Τις λέξεις του ακολούθησε μια μακρά σιωπή, την οποία ο Περ Βολάν αναρωτήθηκε αν έπρεπε να γεμίσει με εμετό. Ναι, καλύτερα ο εμετός παρά οι λέξεις που βγήκαν από το στόμα του. Κοίταξε τον νεαρό άνδρα. Τι αποφασίζει πώς θα είναι η ζωή του καθενός; Μια σειρά τυχαίων γεγονότων, των οποίων κύριος δεν είναι κανείς, ή κάποια κοσμική βαρύτητα που, άθελά σου, σε τραβάει προς τα εκεί που πρέπει να πας; Ο Περ Βολάν ξαναπίεσε το καινούργιο, περιέργως άκαμπτο κολάρο του μες στο πουκάμισό του. Έδιωξε την αίσθηση ναυτίας, προτοιμάστηκε ψυχικά. Σκέφτηκε αυτό που θα ακολουθούσε.

Σηκώθηκε όρθιος. «Αν θες να επικοινωνήσεις μαζί μου, μένω πια στην πανσιόν της πλατείας Αλεξάντερ Χίλαν».

Συνάντησε το απορημένο βλέμμα του νεαρού.

«Προσωρινά μόνο». Γέλασε κοφτά. «Με πέταξε έξω η γυναίκα μου και ξέρω τα παιδιά στην πανσιόν, οπότε...»

Σταμάτησε απότομα. Μόλις είχε συνειδητοποιήσει γιατί τόσο πολλοί από τους κρατούμενους αναζητούσαν τον νεαρό για να του μιλήσουν. Για τη σιωπή του. Αυτό το απορροφητικό κενό των ανθρώπων που μόνο ακούνε, δίχως ν' αντιδρούν ή να καταδικάζουν. Που, χωρίς να κάνουν τίποτα, σε ωθούν να βγάλεις από μέσα σου λέξεις και μυστικά. Είχε προσπαθήσει να κάνει κι αυτός το ίδιο ως ιερέας, αλλά ήταν λες κι οι κρατούμενοι μπορούσαν να οσμιστούν ότι είχε κάποια κρυφή ατζέντα. Δεν ήξεραν τι ακριβώς, μόνο ότι θα χρησιμοποιούσε τα μυστικά τους για να επιτύχει κάτι. Πρόσβαση στην ψυχή τους ίσως, κι ένα καλό πριμ για τον παράδεισο αργότερα.

Ο ιερέας είδε το αγόρι ν' ανοίγει την Αγία Γραφή. Ήταν τόσο αναμενόμενο, που έμοιαζε σχεδόν αστείο: οι σελίδες ει-

χαν κοπεί για να δημιουργήσουν μια κοιλότητα. Και μέσα στην κοιλότητα, διπλωμένα, υπήρχαν τα χαρτιά με τις οδηγίες που χρειαζόταν το αγόρι για να ομολογήσει. Και τρία μικρά σακουλάκια με ηρωίνη.